

Анастасія ЧЕРКАСЬКА – сучасна молода поетка. Народилася 8 квітня 1998 року в місті Полтаві. Навчається в 11 класі Полтавської ЗОШ № 29, займається в гуртку літератури та публіцистики «Діалог» ОЦЕВУМ. Захоплюється музикою, кіномистецтвом, літературою, досліджує культури країн світу, надзвичайно любить подорожувати.

У своєму авторському доробку має дві збірки поезій – «Мій Час» (2011) й «Акварин» (2014). Крім того, друкувалася в журналах «Дієслово», «Слово про вчителя», альманасі «Рідний край». Є переможцем загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання», конкурсу «Посміхнемось щиро Вишні», лауреатом дитячої літературної премії імені І. П. Котляревського.

* * *

арктичний Ант, атол акварину –
коралів-кардиналів кабала.
вода в вазонах, величаві вина
аляска – ад'ютант акварину –
морська маленька мирна мішура.
антибіотик – акварель архіпелагів
розкуті руки розливають рухом ртуть
ирій –

непал наївний. неосяжний навик: неясну ніч
на небо не несуть.

5 РАНКУ

5 ранку, а в сутінках зовсім немає людей.
5 машин без дахів, що в далекі міста поспішають.
Там, можливо, колись жив чи Пушкін,
чи Хемінгуей,
А у нас ранок жовтий, таких більш ніде немає.

У під'їзді під дахом звернувся в клубок
волоцюга.
Крик консьєржки, на вулиці теж, мовляв,
ще не холодно.
Не у холоді річ, так буває: немає друга,
Щоб налив йому чаю на блюдце із позолотою.
На столі книга жовта, палітра з засохлими
фарбами.
Треба морем розбавити їх чи водою солоною.
На сніданок у нас рататуй із рожевими
крабами,
Їх було в мене сто, я в кишені їх клав долонею.
Коридорами тягнеться тінь, і на сходах
підстрибує.
5 ранку – мій кип'ятильник вже трохи
втомлений.
Акварель розлили і етюд відібрали силою.
Він був жовтий, як ранок, тепер же, як ранок –
порваний.

ТИТАНІЧНО

Титанічно у морі додолу ідуть кораблі.
Вниз і вниз по глибоких безкисневих сходах.
Їх нещадно стискає вода у долонях своїх
В темно-світлих кутах, безкінечних завжди
коридорах.
Вони плачуть, мабуть. Затихає мотора шум.
Для мишей перші шлюпки – вони відбувають
раніше.
Воду наскрізь пронизує гулкий глибинний
струм.
Морю треба прийняти, море, гляньте,
як тяжко дише.
Йдуть до рифів рожевих великі важкі кораблі.
Пасажири, усім застібнути паски безпеки!
Наші руки по лікті
по плечі
по горло в воді.
Прохолодно нарешті. Ми довго страждали
від спеки.

* * *

Прекрасний світ в вікні нового ранку
У заспаних оправах прохолод.
Обнімуть руки теплу філіжанку.
Це найсолодший цукор насолод.
А очі губляться, ці ніжно-сині очі
Вдихали сотні ранків, наче дим.
Між вечором і пуп'янками ночі
Йде циферблатна зустріч з ранком цим.
Віконні рами вже запахли світлом.
Не треба ковдри, треба прохолод.
Блакитний зміст очей в скляному світлі
Турбується турботами турбот.
Напевно, це найкращий в світі ранок
Асфальтна тріщина, яка кудись втекла.

Холоне лиш самотня філіжанка
І мерзне від прозорості вікна.

* * *

Зоряно-зоряно, високо-високо,
Сповнені, стомлені, ми заколисані,
Під Андромедою, праведно-лагідно,
спалене – холодно, пізнане – вгадано.
В колі із травами, поночі мокрими,
Голосом-дотиком, небом і покривом,
Вгадане котиком тісно приховано
Високо-високо, зоряно-зоряно.

ОСТОРОНЬ

ти ніколи не знав, як багато про тебе пишеться
як всередині щось затискає холодним поглядом
ти у рухах долонь не помітив би рухів ніжності
я волосся набік пропускала між пальців
від тебе осторонь
я чекаю тринадцятий місяць
на рейках колії
до цієї зупинки не йдуть мимобіжні потяги.
все скінчиться колись, та, напевно, не ця історія
доки шибки у вікнах не зірве раптовим
протягом
не знесилою папір, ані клавіші – їм не боляче
тут болить лиш мені, перебоями ранком
дишеться
руки знову до хрусту
я осторонь
все ще стоячи
ти ніколи не знав, як багато про тебе пишеться.

* * *

Із гучним фамільярним розмахом
У глибоку небесну синь
Я б воліла летіти птахом
Від усіх цих дурних поколінь.
Щоб далеко втекло під ногами
Спопеліле розтоптане тло.
Це мій ключ від віконної брами,
Це мій поїзд в тісному метро.
Із гучним фамільярним розмахом,
Так як пишуть про це у книжках,
Я б воліла летіти птахом
І губитися в неба стежках.

* * *

Коли кожен за себе іде сам ширіко по головах,
Ти у світі – маленький процент від загальної
кількості.
Я благаю лише про одне – аби тільки встояти.
Я не хочу нічого – я хочу лише справедливості.
Ми загрузли по шию в валютах, у штабелі
склалися.

Нас рахують, фільтрують великі кити
океанським планктоном
І пихато підбуркують: ви, мовляв, скоро
дограєтесь...
Вищі – нижчим слабким, але гордим тоном.
Не примушуйте раба примушувать. Скільки
дикості!
Не коріться, раби, уникайте страшної прогресії.
Я не хочу нічого – я хочу лише справедливості.
Я відсоток, що хоче втекти від безумної месії.

* * *

Нас троє. Музика є, кава і я.
Як дощ по розпеченій гальці.
В мінорних тонах мій знервований сум
Піском пробігає крізь пальці.
На кухні ансамбль спорожнених пляшок
Видзвонює тихо етюди.
Розбиті шибки – павутиння вікна,
Крізь нього не видимі люди.
Колись усе зникне: життя й почуття.
А ви досі вірите, вперті...
Нас троє. Музика лише, кава і я.
Однаково ніжні й безсмертні.
Вже стомлені пальці біжать по ладах,
Акорди виловлюють вуха.
Нас троє. Музика є, кава і я.
І чайник гарячий на кухні.

КАВА

На моєму столі танцювала п'янке капуейро –
вся у пір'ї і світлі – маленька розпущена пава.
Пам'ятаю, тебе звали дивно і ледве кругленько,
по-бразильськи спекотно і зелено: просто Кава.
Я тебе запитав: «Звідкіля ти? Бурунді? Конго?»
Ти всміхалась лише, випадало з волосся пір'я.

Ти не вміла курити бамбук і не грала на бонго,
ти носила браслети із рунами – за повір'ям.
Ти мене розважала до ранку. Я плакав: «Браво!»
У терпких ароматах всміхались далекі далі.
Думав я – ти бразильська розкута Кава.
А тебе десь під Сумами
фасували.

ГОРІХОВА ГЛИНА

В дерев'яне вікно хтось вривався короткими
вдихами,
Ти, напевно, не спатимеш зовсім цієї осені.
Тепло-глинясте, ніжно руде моє диво горіхове,
Що пройшлося глибоко по дну, мов ногами
босими.
Кожен день та ж сорочка, прасована ледве
поспіхом,
Дерев'яна кора, в лусках жовтого неба
захована,
І якби тебе тільки хтось потривожив осміхом –
Розсипалась би сотами з меду, іскрила золотом.

мускат ніжний терпкий
неприхований
зліплений з глини

пальці довгі
тонкі візерунки
нарізані
лінії

ти моє диво горіхове
солodka глина горіхова
половина мене горіхова
а серце твоє
з глини

